WÓJT GMINY ŁĘCZYCE
ul. Długa 49
84-218 ŁĘCZYCE

20

Projekt

z dnia 28 sierpnia 2017 r.
Zatwierdzony przez .....

UCHWAŁA NR .....
RADY GMINY ŁĘCZYCE

z dnia 25 sierpnia 2017 r.

w sprawie wezwania do usunięcia naruszenia prawa

Na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm.) Rada Gminy Łęczyce uchwala co następuje:

§ 1. Odmawia się uwzględnienia wezwania z dnia 19 sierpnia 2017 r. (doręczonego w dniu 23 sierpnia 2017 r.) złożone przez radcę prawnego Jarosława Pietrasa - pełnomocnika Marka Stasiaka, do usunięcia naruszenia prawa, poprzez zmianę uchwały rady Gminy Łęczyce nr XLI/60/2017 z dnia 7 sierpnia 2017 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu geodezyjnego Strzebielino.

§ 2. Wykonie uchwały poprzez doręczenie pełnomocnikowi wnioskodawcy powierza się Wójtowi Gminy Łęczyce.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

WÓJT
GMINY ŁĘCZYCE
Piotr Wiśniewski

UZASADNIENIE

W dniu 23 sierpnia 2017 r. do Urzędu Gminy Łęczyce wpłynęło wezwanie z dnia 19 sierpnia 2017 r. radcy prawnego Jarosława Pietrasa reprezentującego Marka Stasiaka do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały nr XLI/60/2017 z dnia 7 sierpnia 2017 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu geodezyjnego Strzebielino.

Radca prawny Jarosław Pietras w uzasadnieniu wezwania wskazuje, że zapis § 5 ust. 6.2. pkt 3 lit. e uchwały niedopuszczający chowu i hodowli zwierząt godzi w interes prawny i ogranicza prawo własności przysługujące Markowi Stasiakowi względem działki objętej wskazanym zakazem. Ponadto stwierdza, że rada Gminy nie uwzględniła w żadnej mierze przedstawionego przez Marka Stasiaka raportu oddziaływania na środowisko, który jest sprzeczny ze stanowiskiem mieszkańców Gminy, wnioskującym o utrzymanie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zakazu hodowli zwierząt.

W wezwaniu nie wskazano żadnego przepisu prawa, który został naruszony podczas podejmowania uchwały nr XLI/60/2017 z dnia 7 sierpnia 2017 oraz na czym miałoby polegać usuniecie (niewskazanego) naruszenia prawa.

Zajmując stanowisko do pisma pełnomocnika Marka Stasiaka wskazać przede wszystkim należy na ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepis art. 6 w ust. 1 ustawy stanowi o tym, że sposób wykonywania prawa własności nieruchomości kształtują, wraz z innymi przepisami, ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W kwestiach dotyczących prawa własności jako prawa rzeczowego, a przede wszystkim określenia treści tego prawa, decydujące znaczenie mają przepisy prawa cywilnego. Prawo własności nie jest jednak prawem nieograniczonym. Właściciel rzeczy może zasadniczo robić z rzeczą wszystko to, co jest jego zamiarem, jednakże jest w tym ograniczony. Nie ma pełni władzy nad rzeczą, z której może korzystać (użytkować), jednakże granice tej władzy określają ustawy i zasady współżycia. Przepis art. 6 ust. 1 wprowadza zasadę „wolności wykonywania prawa własności" w kwestiach dotyczących zagospodarowania przestrzennego, co odpowiada wykonywaniu prawa własności rzeczy na gruncie unormowań z dziedziny planowania i zagospodarowania przestrzennego. Jednakże jednocześnie wskazuje, że nie jest to wolność pełna, bez żadnych ograniczeń. Stosownie do wskazanego przepisu ograniczenia w sposobie wykonywania prawa własności nieruchomości kształtują, wraz z innymi przepisami, ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego muszą być formułowane m.in. z zachowaniem wymagań określonych w art. 1 ust. 2 ustawy. Poza wymienionym w ww. przepisie wymogiem dotyczącym kwestii wynikających z prawa własności muszą być również brane pod uwagę inne wymagania, zwłaszcza wymagania ładu przestrzennego, urbanistyki i architektury, walory architektoniczne i krajobrazowe, wymagania ochrony środowiska, gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych, wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także potrzeby osób niepełnosprawnych, walory ekonomiczne przestrzeni, potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa, potrzeby interesu publicznego, potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych. Pewne ograniczenia wykonywania prawa własności mogą mieć związek z koniecznością uwzględnienia w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wielu uwarunkowań wynikających z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jak również z innych ustaw. Przykładowo można wskazać na zaistnienie takiej sytuacji, że na danym terenie zostanie ustanowiona ochrona konserwatorska dla określonego obszaru.

Przepis art. 6 ust. 2 ustawy wskazuje na możliwość ograniczenia sposobu korzystania z ustalonych prawem miejscowym (miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego) norm w zakresie przeznaczenia i ustalonych warunków dla danego terenu. Wynika ono z chronionego prawem interesu publicznego oraz interesu osób trzecich. Uwarunkowania z zakresu ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich muszą w myśl art. 6 ust. 2 znaleźć odbicie już na etapie podejmowania uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Prawo do zagospodarowania terenu jest też ograniczone chronionym prawem interesem publicznym. Stosownie do art. 1 ust. 2 interes publiczny musi być brany pod uwagę przy podejmowaniu wszelkich czynności z zakresu planowania i zagospodarowania przestrzennego. W wyniku analizy w powyższym zakresie należy dojść do wniosku, że wolność wykonywania prawa własności w danym przypadku jest ograniczona względami interesu publicznego. Ma to miejsce w szczególności przy wykonywaniu władztwa planistycznego, gdzie konieczna jest analiza

możliwości realizacji tego władztwa z reguły na styku interesu publicznego z interesem prywatnym (właściciela, użytkownika wieczystego).

Rada Gminy podejmując uchwałę nr XLI/60/2017 w dniu 7 sierpnia 2017 kierowała się przede wszystkim interesem społecznym wynikającym z przejawiającego się sprzeciwu mieszkańców wsi Strzebielino w zakresie możliwości prowadzenia na terenie objętym planem chowu i hodowli zwierząt.

Podkreślenia przy tym wymaga, że dotychczasowy plan zagospodarowania przestrzennego dla tego terenu opublikowany w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego nr 78 poz. 1167 z 2007 r. analogicznie przewidywał zakaz specjalistycznej hodowli zwierzęcej.

Z uwagi na fakt kupna nieruchomości przez Marka Stasiaka w okresie obowiązywania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z 2007 r., który już przewidywał wskazany wyżej zakaz, zachodzi uzasadniona wątpliwość w zakresie istnienia interesu prawnego wnioskodawcy.

Interes prawny powinien być osobisty, własny, indywidualny. "Musi to być interes o charakterze osobistym czyli własny, zindywidualizowany i skonkretyzowany. Interes ten musi wynikać ze ściśle określonego przepisu prawa oraz odnosić się wprost do podmiotu kwestionującego akt prawa miejscowego i dotyczyć bezpośrednio tego podmiotu". Konkretność interesu prawnego oznacza, że skarżącemu przysługiwało konkretne prawo podmiotowe o charakterze prywatnoprawnym czy też publicznoprawnym, wynikające z przepisów prawa materialnego, które zostałoby najpóźniej w dacie wniesienia skargi naruszone kwestionowaną uchwałą. W wyroku z dnia 11 kwietnia 2008 r., II OSK 1749/07, LEX nr 470930, NSA stwierdził, że osoba, która domaga się ochrony swojego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych, powinna w pierwszej kolejności wykazać istnienie po swojej stronie konkretnego interesu prawnego, który ma podlegać tej ochronie. Z ogólnej konstytucyjnej zasady wolności działalności gospodarczej czy prawa własności nie można wywodzić interesu prawnego podmiotu, który dopiero zamierza podjąć działalność gospodarczą na terenie objętym planem, gdyż taki interes miałby charakter bardzo ogólny i potencjalny. Wprowadzenie w uchwale rady gminy w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określonych zasad zagospodarowania konkretnych nieruchomości na terenie objętym planem może pośrednio wpływać na sposób prowadzenia działalności gospodarczej przez właściciela lub inną osobę uprawnioną do danej nieruchomości. Skoro ograniczenia wprowadzone zapisami planu miejscowego w zakresie wykorzystania nieruchomości na dany cel mają umocowanie w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, to stanowią też ograniczenia ustawowe w swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu art. 22 Konstytucji RP.

Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie legitymacji skargowej na podstawie art. 101 u.s.g., powinien bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej skarżącego. Brak bezpośredniego wpływu uchwały (zarządzenia) na sferę prawną określonego podmiotu nie pozwala na przyznanie mu stosownej legitymacji. Pogląd taki akceptuje NSA w wyroku z dnia 3 sierpnia 2007 r., II OSK 614/07, LEX nr 334317.

Z uwagi na fakt, że sytuacja prawna wnioskodawcy wskutek uchwalenia w dniu 7 sierpnia 2017 r. zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie uległa zmianie, zdaniem Rady Gminy, Marek Stasiak nie posiada interesu prawnego do żądania zmiany uchwały nr XLI/60/2017.

Wobec wskazanych wyżej argumentów, stwierdzić należy, że uchwała objęta wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa jest zgodna z obowiązującymi przepisami. Wobec powyższego rozstrzygniecie podjęte niniejszą uchwałą jest uzasadnione i konieczne.

WÓJT
GMINY LĘCZYCE
Piotr Wittbrodt